

»Tudi pri nas imamo bolnika«, je tarnala ženica. »Sin edinec mi je bolan. Pravkar sem mu bila skuhala čaja iz zdravilnih zelišč. Daj Bog, da bi mu pomagalo.«

Vzela je lonček s čajem in ga ponudila sinčku.

Potem je pristavila:

»Nekaj teh zdravilnih zelišč vam lahko odstopim za vaše dete. Kje pa stanujete, mož?«

»Za mestom, v pastirskem hlevu,« je odvrnil Jožef. »Dete, ki se je rodilo tam, je — božji sin.«

Ženici so zatrepetale roke. Ravno je podala sinčku zadnji požirek čaja in bi ji bil pri tem lonček kmalu zdrknil iz rok.

»Božji sin?« je zašepetala in se s tiho spoštljivostjo ozrla v tuja.

»Da,« je prižrdil Jožef. »Toda rodil se je kot človek in mora kot človek tudi trpeti.«

Tedajci se je zasvetila koča v prečudni svetlobi. Odnekod iz daljave so se začuli mili glasovi, angelska pesem je priplavala v sobo.

Slava Bogu na višavah,

ljubezen in mir na zemlji ljudem ...

Bolnemu dečku se je pričel jasiti obraz, smehljal mu je zaigral krog ust,

počasi se je dvignil, planil iz postelje in zaklical:

»Mamica, zdrav sem!

Vdova je objela sinčka in se v nezimernem veselju zgrudila pred Jožefom na kolena.

»Zahvaljen ...«

»Ne jaz,« se je branil Jožef, »tvoja vera in ljubezen sta ti ozdravila sinčka.«

Nato se je Jožef poslovil. Z njim sta se odpravila tudi vdova in njen sinček.

»Sama deteneseva zdravilnih zelišč božjemu detetu,« je hitela praviti hvaležna ženica.

A Jezuščku ni bilo treba teh zdravil.

Ko so Jožef, ženica in njen sinček prispeli do hleva, so našli tam zbrane pastirje s svojimi družinami. Klečali so okrog jasli in prepevali.

V jaslih je ležal Jezušček in sladko spal. Nad njim se je vsa srečna sklanjala Marija.

Topla ljubezen revnih pastirjev je ogrela dete, sočutje usmiljenih src je bilo za Jezuščka najboljšo zdravilo.

Božič je postal praznik miru, ljubezni in odpuščanja.

Za vas, otroci, za vse blage ljudi in za vesoljni svet!

Sвета noč 1934

Zvezde srebrne,
mesec blesteči:
Kaj nam oznanjate
v noči božični
letos o sreči?

Ni še zaceljena
v dušah nam rana,
narodu našemu
v dnevih bolesti,
tuge zadana ...

Vendar, o zvezde,
če nam poveste,
da se spet v sončnih
žarkih okopljejo
mračne nam ceste,

bomo vsi srečni,
vedri in močni,
z radostjo v srcih
glasno zapeli
spev svetonočni!

B. V. Radoš